

Kautta rantain 2

Vedet ja sää ovat jo lämmenneet reilusti viime tammi - siis toukokuusta. Edessä oli luvassa ensimmäinen hellejakso. No, ennen käristyskupolin tuloa oli päästävä käymään järvellä. Sillä silloin ei asiaa ole sinne auringon paahteeseen. Seniorin vanha nahka palaa, kesii, rypistyy ja punastuu vähemmälläkin. Kutisee. Pidetään siis hattu päässä ja pitkähihaista ja -lahkeista yllä. Samoin kuin kotipihassa hyttysten takia.

Kun oli vielä siedettävä sää navakan tuulen ansiosta, joka virkistää ja vilvoittaa tuhdolla istujaa ja nopeuttaa soutamista niin paljon, että takaisin pääsee vielä samana päivänä. Niinpä me hinattiin soutuvene kärryllä Konnuukselle. Niin sitä kutsutaan. Siellä kun on luiska veneen veteen laskua varten ja laiturilla, josta veneeseen pääsee istumalla laiturille ja laskeutua siitä turvallisesti alas. Näin me tehtiin.

Sepe koira oli tietenkin mukana, nyt jo 14 vuotias ja valikoivasti lähes kuuro. Se istuu mielellään etutuhdolla ja nauttii myös tuulesta.

Veneilyn tavoite ei ollut kalastelu vaan nautiskelu. Pelastusliivit kaikille, eväitä ja pehmusteita pehvan alle oli runsaasti mukana. Lähdimme kiikaroimaan lintuja järviolueelta valtakunnallista pesimälintuatlasta varten. Teimme vähän kuin tiedettä samalla. Pesintöjä on vaikea löytää kallioisilla ja kivisillä vesillä paitsi kalalokit jotka pesivät nimenomaan kivien päällä näkyvissä. Ja rantautua ei voi veneen pohjaa naarmuttamatta. Sellaista aluetta on Konnuusvesi, jossa suuret vedenpinnan vaihtelut ja virtaukset ovat joka keväisiä.

Meillähän oli se viime kesänä hankittu, uusvanha korkealaitainen ja -penkinen pelastusvene tyylinen seniorivene Lami 385. Perässä 40 lbs sähköapumoottori soutajalle avuksi tai sijaiseksi, ja kipparille peräsimeksi.

Kyllä oli mieltä virkistävää seniori-purjehtijalle nuo vihurimaiset puuskat ja kova tuuli, joka nostatti kuohupäisiä aaltoja. Kivaa sanoi rouva, mutta vasta laiturilla, kun aurinko kimalsi aallokossa.

Rantauduimme pursiseuran kunniajäsenyyteni ominaisuudessa seuran tukikohtasaareen tarkastuskäynnille. Oliko paikat kunnossa ja miten rakentaminen etenee? Kaikki hyvin, ja kyllä majasta tulee upea, kun pojat osaa ja saavat valmista.

Sepe koira hyppäsi yllättäen heti etuuhdolta laiturille ja meni suoraan tutun männyn juureen merkkamaan reviiriä alueelle. Ihan haistelematta.

Lopuksi istuskeltiin laiturilla ja nautiskeltiin kesältä sekä tyhjennettiin selkäreppu vatsalaukkuihin. Lintulaskennassa havaitsimme vähänlaisesti lajeja, josta parhaat olivat 2 + 1 kuikkaa ja yksi kalasääski. Tyytyväisinä annoimme myötätuulen tuoda meidät Konnuukselle aivot ilmassa purjeina.

Perillä rouva otti kiinni laiturista ja samassa tuo kieltoja valikoivasti kuulematon Sepe koira yllätti meidät taas ja ponkaisi laiturille. Melkein, sillä hyppy jäi lyhyeksi ja vain etupää pääsi laiturille takajalkojen sätkiessä ilmassa. Ponnistaessa se hieman liukastui ja sitten vene liukui irti laiturista.

Rouva esti koiran putoamasta veneen ja laiturin väliin ja pitäen kiinni koiran pelastusliivin kantolenkistä, menetti tasapainonsa, kaatui ja oli sukeltaa suinpäin järveen. Vene kallistui ja vettä tuli laidan pituudelta kuin koskessa. Virta palautti rouvan koirineen veneen pohjalle, minun siirtyessä kuin hidastettuna veneen toiselle laidalle painoksi, munaskuita myöten jo märkänä. Pelastusvene oikeni ja pohjalle jäi vettä pari sataa litraa. Ja saappaissa vielä lisää. En siis heittänyt talviturkkia veneeseen, kuten rouva ja pitkäturkkinen koira. Mutta kyllä meitä nauratti, ainakin yhtä paljon kuin paikalle saapunutta pyöräilijää.

Venettä kevennettiin matalassa rannassa kallistamalla, ja pelastusvene pelastettiin vinssaten trailerille. Ja pohjaproppu avattiin. Moottorikaivossa ollut akku ei myöskään uinut. Aina kun katsoin paluumatkalla rouvaa, meitä alkoi taas naurattaa. Ja vanha sanonta piti paikkansa, että kyllä kesä kastelemansa kuivaa.